

Klausė žvirblis čiulbuonėlis ir aitvarai

Šį sekmadienį pamokėlę pradėjome pokalbiu apie aguonas. Pasižiūrėjome kaip atrodo aguonos žiedai, sėklidės, sėklos, jas pačiupinėjome, paragavome. Pokalbį tęsėme aptardami žvirblio ir karvelio paveikslėlius, tai, kad balandis yra taip pat vadinamas karveliu. O visa tai išsiaiškinę mokėmės šokti populiarių lietuvių liaudies žaidimą „Klausė žvirblis čiulbuonėlis“. Vaikai patys diktavo žaidimo eigą, kūrė sėjimo, dygimo ir augimo judesius, o jau kiek juoko buvo aguonėlę krečiant ir valgant! Pašokę ir padainavę susėdome kiek padirbėti. Reikėjo paveikslėliuose pavaizduotiems medžiams rasti pavadinimus, o po to dar ir jų lapus bei vaisius. Vaikai nesunkiai su šia užduotimi susidorėjo. O kadangi viename paveikslyje buvo vaizduojamas ažuolas, nepraleidme progos dar kartą nuo pradžių pasimokyti eilėraščių „Ažuolas“.

Pučia vėjas iš rytų/ Pučia vėjas iš pietų/ Pučia, staugia šiaurės vėjas/O aš stoviu kaip stovėlės/ Pūskit vėjai nebaisu/ Aš gi – ažuolas esu.

Vaikai stovėjo tvirti kaip ažuolai, gražu buvo žiūrėti. Po to vėl ėmėmės darbo. Šį kartą vaikai buvo paprašyti ant lentos nupiešti aitvarą. Kokių spalvingų, kūrybingų aitvarų išvydome, net akys raibo. Po to sužinojome, kad aitvaras, tai ne tik pavėjui laidomas daiktas, tai dar ir mitinė būtybė. Aitvaras, tai toks padaras, nei tai gyvatė, nei tai paukštis. Jei žmogus tokį padarą laiko, tas žmogui turtus neša. Ugnė vienintelė tokį padarą žinojo. Ji mums pasakė, kad jį reikia kiaušiniene šerti, kad jis tuos turtus neštų. Jei aitvaras skrenda tuščias, tada yra baltas, o jei pilnas pinigų arba grūdų – tada juodas ir degantis. Jį reikia šerti kiaušiniene ir globoti. Jei aitvaras supyks, tada gali namus padegti. Apie visa tai ir dar daugiau skaitėme dvi sakmes „Aitvaro išperinimas“ ir „Aitvaro pagalba“. Dabar žinome, kad aitvarą galima išperinti iš juodo gaižio kiaušinio ir kad jis oru skrenda ir neturtingiems, bet geriems žmonėms padeda.

Pabaigai žaidėme neįtikėtino populiarumo sulaukusį žaidimą „Tūpk bėk“. Man tariant garsą A vaikai turėjo tūpti, o garsą Ž – bėgti. Tokio entuziazmo seniai „Rate“ nebuvo regėję. Užsidegimas buvo toks didžiulis, kad žaidėme dar ir „Skrenda skrenda“: man pasakius skrendančio sutvėrimo pavadinimą vaikai turėjo kristi, o neskraidančio – stovėti. Taip baigėsi labai darni ir sklandi pamokėlė „Rate“. Gal paslapčia pas mus koks žinių aitvaras buvo atlėkęs...